

POLITOLÓG DAG DANIŠ: MATOVIČ OTÁČA. CHCE SA ZBAVIŤ SULÍKA

- CZ24 News | 19. března 2021

1. Kto z koho

Ak sa zdroje z Úradu vlády nemýlia, v koalícii sa to opäť otáča. V strede terča už nemá byť Matovič, ale Sulík.

Matovič to môže vidieť tak, že má skvelú príležitosť zbaviť sa Sulíka a celej SaS vo vláde. Stačí mu jedným okom sledovať hodinky. Podupkávať nohou. A čakať do stredy. Vtedy sa končí ultimátum SaS. Ak Matovič vo vymeranom čase neodstúpi, Sulík a jeho strana odchádzajú z koalície.

Teda: stalo by sa to, čo si Matovič želá už niekoľko mesiacov. A k čomu sa snažil Sulíka dotlačiť urážkami a nezmyselnými „domácimi úlohami“.

Samozrejme, jedna vec sú želania premiéra, druhá vec sú jeho obmedzené možnosti. Zámery Matoviča stále komplikujú postoje strany Za ľudí a prezidentky Čaputovej. Nič to však nemení na hre s časom. Ak to Matovič natiahne do stredy, SaS by mala skončiť. Pri Remišovej potom môže Matovič ďalej vyjednávať, ustupovať, dávať ponuky – a k nim garancie, že sa aj tak z vlády stiahne. No nie pod tlakom Sulíka, ale v rámci dohôd troch koalíčných strán.

Celá hra na „konzervatívnu trojkoalíciu“ by v takom prípade stála a padala na ohybnosti Za ľudí. A na schopnosti Matoviča uspokojiť hlavné skupiny v strane (Remišová, Šeliga, Kolíková). Napríklad aj prijateľnejším novým premiérom za OĽaNO v štihlejšej koalíčnej zostave.

Tento ústupový scenár by mal – čisto hypoteticky – zopár výhod. Výbušná dvojica Matovič – Sulík by bola bezpečne rozsadaná. Jeden by sa stiahol z vlády, druhý ešte pred ním aj z koalície (ako sa zaviazal). A vládna zostava by sa mohla profilovať ako stredovo-konzervatívna. Teda politicky

kompaktná.

Hypotetický pohľad na možné scenáre však komplikujú skúsenosti a praktická stránka veci. Stále platí, že hlavným problémom koalície nie je Sulíkova SaS (tá je aspoň čitateľná v požiadavkách a vnútorne zjednotená). Je ním strana Za ľudí, ktorá nestojí za Remišovou.

Ani Za ľudí totiž nie je štandardná, suverénna strana, ale polotovar. Jej historickým poslaním bolo pod vedením Kisku dopĺňať ponuku progresívcov. A hrať sa na nominálne konzervatívnu stranu, ktorá vytlačí z ihriska KDH či Obyčajných.

Mentálne je väčšina poslancov Za ľudí zviazaná viac s Progresívnym Slovenskom, progresívnymi médiami a prezidentkou Čaputovou ako s Remišovou a Matovičom.

Toto platilo už pri podpise koalíciej dohody. A platí to aj dnes. Matovič musí vyjednávať nielen s Remišovou, ale aj s nespokojnými poslancami Za ľudí. A pre viacerých z nich je nepredstaviteľné, aby zotrvali v koalícii s Matovičom a Kollárom, no bez Sulíkovej SaS.

Zbaviť sa Sulíka môže byť jednoduchá úloha. Udržanie Za ľudí v prípadnej trojkoalícii bude zložitejšie. Cenou bude zrejme prísľub výmeny premiéra. No dodanie protihodnoty - lojality od Za ľudí - ostane otázne.

Je prirodzené, že Matovič testuje schodnosť tejto cesty. Jeho možnosti uspieť sú však rovnako úzke ako na začiatku vládnej krízy.

Asi nezaškodí pripomenúť, že ju odštartoval rozkol v poslaneckom klube Za ľudí. A následná nervozita Remišovej, ktorej hrozilo, že definitívne príde o stranu, ak sa verejne nevzbúri proti Matovičovi.

2. Prípád Pčolinský

Pred týždňom sme v Kocke písali, že zadržaním Vladimíra Pčolinského sa NAKA približuje k Borisovi Kollárovi a jeho ľuďom.

Zdroje z parlamentu sa dnes zhodujú, že Kollárovu Sme rodina zadržanie šéfa tajnej služby naozaj zaskočilo a pobúrilo. Vidí za tým komplot bezpečnostných služieb proti jej nominantovi. A celkovo proti strane Borisa Kollára.

Boris Kollár údajne tento problém otváral aj na rokovaníach s Matovičom - ako jednu z tém, ktorá sa musí vyriešiť, ak má koalícia pokračovať. Vernosť Borisa Kollára sa zjavne končí tam, kde sa začínajú útoky NAKA na jeho ľudí.

Pčolinského sa nahlas zastal aj Milan Krajniak. Dnes už exminister. Tvrdil, že za jeho stíhaním sú vnútorné súboje medzi bezpečnostnými zložkami štátu.

Postoj Krajniaka je pochopiteľný. S kamarátom Pčolinským roky úzko spolupracoval. Majú do veľkej miery spoločnú minulosť. Aj s ďalším členom „skupiny“, Danielom Lipšicom...

Mimochodom, to môže byť hlavný dôvod, prečo sa Milan Krajniak prekvapujúco rýchlo stiahol z vlády do úzadia. Napriek tomu, že má povest odolného politika, ktorý nezvykne počas koalíčných kríz odchádzať z ringu medzi prvými.

Prípád Vladimíra Pčolinského zasiahol nielen do strany, ktorá ho nominovala, ale aj do pomerov vo vláde.

Matovičova vláda prechádza skúškou ohňom na dvoch frontoch. Na politickom, kde sa mu to - pre jeho neznesiteľne konfliktnú povahu - rozpadáva. A aj na tom protikorupčnom, kde je záber NAKA širší, ako dokážu strpieť lídri Sme rodina. Donedávna opora predsedu vlády.

3. Biden verzus „killer“

Nový americký prezident Joe Biden tento týždeň zašiel dosť ďaleko: vyhlásil o Putinovi, že ho považuje za „zabijaka“. Argumentoval tvrdými zásahmi ruských bezpečnostných služieb proti oponentom Kremľa.

Rusko žiada ospravedlnenie, inak hrozí následkami.

To, čo predviedol americký prezident Biden, môžeme pokojne označiť ako extrém, ktorý výdatne prispeje nielen k medzinárodnému napätiu, ale aj k šíreniu protiruskej nenávisti.

Putin si, samozrejme, zaslúži tvrdšiu kritiku. Zátky tajných služieb, polície a súdov proti kritikom vlády sú ďaleko za hranou. Na druhej strane, ak ruská vláda naznačovala, že Navalnyj spolupracoval so západnými tajnými službami, prehnane prudké vyjadrenia Bidena na túto tému to zbytočne podopierajú.

Stupňovanie konfliktov a šírenie nenávisti je spoločensky nebezpečné. A ešte nebezpečnejšie to môže byť geopoliticky. Urážky totiž kritiku (často oprávnenú) nepodčiarkujú, ale vylučujú.

Tak je to aj v tomto prípade. Už sa nerieši obsah a kontext ani argumenty a dôvody, ktoré uvádzal prezident Biden. Riešia sa prehnane urážlivé slová, ktoré do diplomatického či politického slovníka nepatria. A riešia sa vystupňované konflikty, do ktorých sú väčšinou skôr či neskôr zaťahované aj iné krajiny.

Ak by išlo pri takýchto slovách o ojedinelý úlet, nestálo by to za reč. Pri demokratoch a Bidenovi však ide skôr o programové nastavenie.

A zámer.

4. Keď médiá súdia. A fabulujú

V poslednom bode prehľadu si ukážeme, akú silu majú médiá. Dokonca aj v prípadoch, keď uverejnia dezinformácie či výmysly.

Prestížny denník The Washington Post začiatkom roka informoval o nehoráznom nátlaku prezidenta Trumpa na volebnú inšpektorku v štáte Georgia, kde boli výsledky veľmi tesné. Denník citoval Trumpa, ako v telefonáte tlačí na inšpektorku, aby našla volebný podvod, a keď bude úspešná, stane sa z nej národná hrdinka.

O Trumpa sa následne začali zaujímať vyšetrovatelia. Správa sa stala súčasťou kampane na jeho odvolanie.

Minulý týždeň sa ukázalo, že citácie Washington Post boli zmanipulované. Trump nepovedal to, z čoho bol obviňovaný. Hovoril o nezrovnalostiach v hlasovacích lístkoch, ktoré by mali byť preverené.

Washington Post uverejnil opravu. S istým váhaním ho v pondelok nasledovala aj CNN.

Na tomto príbehu - vymyslenom príbehu - je zarážajúce, ako hladko, bez overovania obehol svet. Citácie Washington Post prevzali všetky veľké americké médiá, tlačové agentúry a následne aj

európske médiá. Aj na Slovensku sa mnohí vášnivo pohoršovali nad slovami Trumpa.

Navyše, správa viedla aj k vyšetrovaniu, či Trump neprekročil zákon.

A na konci zistíme, že správa bola fantómovej povahy. Dezinformácia.

Praktiky Washington Post nahnevali viacerých amerických novinárov. Oprávnene. Po chybe denníka nasledovali aj ich chyby. Retazovo.

Najhorší na celom prípade je kontext. Na jednej strane tu boli dezinformácie mainstreamu, široko zdieľané a s vážnymi závermi proti Trumpovi a jeho budúcnosti. Na druhej strane bol Trump, ktorý mal (a má) zakázané verejne prehovoriť. Sociálne siete ho v januári vypli, veľké médiá ho spravidla blokujú...

Je paradoxné, že niečo také sa stalo práve v Spojených štátoch, donedávna najľahostejšej krajine Západu. V prípade Trumpa sa porušila stará zásada: vypočuť si pri sporoch obe strany. Každý, aj Trump, má mať predsa právo verejne povedať svoju verziu príbehu. Alebo verejne reagovať na klamstvá a výmysly.

Trump toto právo nemal. V januári bol „vypnutý“. Nemohol sa brániť, nemohol verejne reagovať.

A to, čo sa akceptovalo ako fakty, sa napokon, po dvoch mesiacoch, ukázalo ako hrubé zavádzanie.

Poučenie: staré pravidlá, postavené na polemike a verejnej konfrontácii oboch strán sporu, boli cenné a užitočné. Na rozdiel od nových, jednostranných a uzavretých, ktoré kážu vysmiať a umlčať „nepriateľa“.

Lebo to vlastne ani nie sú pravidlá. To je už len jednofarebná manipulácia.

Zdroj: <https://www.postoj.sk/>